

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Цирульник зупинився й різким рухом зап'ястка змахнув краплі води з бритви.

— Одного разу, під час прощі, я голив самого Лю, губернатора провінції Цінь, а минулого літа мене викликали скубти брови Багряній Стрічці, коли її цирульник занедужав.

— Багряній Стрічці, лицедійці з Фенхуа? — збадьорилися Чжи, і цирульник ствердно мугикнув, втираючи нову порцію олії в чернече тім'я.

Від першого доторку бритви тілом Чжи побігли аж ніяк не приємні мурашки, та чернець глибоко вдихнув і продовжив сидіти спокійно, як і годиться, коли біля лица тобі тримає величезну бритву дебелий чолов'яга.

— Так. Її трупа «Осяйне Небо» — чи як її там? — приїздила з гастролями у Вінь. З отією виставою — ну, знаєте, про шлюб майстра школи з низин?

Чжи рівненько сиділи і слухали, як циркульник переповідає сюжет «Лихої дружини майстра Сі» (адже огляди й критичні відгуки — теж своєрідна історія), та швидкі ритмічні рухи бритви наганяли на нього чимраз міцніший сон. Гостре лезо ковзало по вигинах голови, наче добре знало кожні сіньку її гульку й западинку, і чернець зрештою остаточно зосередився на дрижаках, які під час гоління голови завжди пробігали по хребту й чомусь під колінами.

Аж тут — ніби не минуло й миті — циркульник стягнув із чернечих плечей бляклу муслінову накидку і вдоволено кивнув.

— ... ну і, звісно ж, я голив чотирьох братів-розбійників Гао з Коралевих гір — але вже по їхній смерті. Ану, проведіть рукою, чи я ніде не пропустив.

Чжи слухняно ковзнули долонею по голові, насолоджуючись відчуттям гладесенької шкіри замість їжачка, що встиг відрости, відколи вони вийшли зі Співучих Узгір'їв напровесні. Долівку шатра тепер укривали жирні жмутки чорного волосся — зате чернеча голова була гладесенька й напахчена жасминою олією.

— Тепер доведеться носити хустину чи шапку: шкіра відвикла від сонця, — завчено промовив циркульник, і Чжи кивнули.

— Знаємо, спасибі. А що ви там казали про четвірку братів-розбійників?

— Хотіли отруїти імператорську ревізорку, а та змусила їх самих наїстися своєї ж отрути, — не уважно відказав циркульник, визираючи за відгорнутий клапан шатра на обірванця з вантажем на спині. Його невисока супутниця в дорожній одежі, що зовсім не пасувала до бездоганно розчесаного волосся, помахала циркульником.

— Я зараз, пані, — сказав він, кивнувши їй.

А відтак легенько відштовхнув Чжи до виходу, де з конов'язі спурхнула брунотно-смугаста пташина й сіла тому на плече.

— Ну от, — задоволено промовила Майже Блискуча, — нарешті знову схожі на справжнього ченця.

— Саме так і має виглядати справжній чернець. Тобі щось відомо про братів Гао, розбійників із Коралевих гір? Тих, що наїлись отрути, яку планували підсипати імператорській ревізорці.

— Не думаю. Може, краще повернетесь послухати про них і заодно вискубти брови? Бо вони вже трохи...

— Повернемось, як він звільниться, а з бровами в нас усе в порядку. Крім того, гроші ліпше витратити на обід, а не на тортури в кріслі цирульника.

— Були б у мене брови, вони були б рівними дугами — досконалими, ніби арки Співучих Узгір'їв, — пробуркотіла Майже Блискуча. — Але, як то кажуть, кожному своє.

— Твої брови завиграшки дадуть фору шляхові самого місяця, — люб'язно відповіли Чжи, прямуючи до заїзду, який помітили ще на вході в місто.

— Лестите ви мені, ченче, — манірно відказала Майже Блискуча, але не стала заперечувати, коли Чжи розсунули запону на дверях «Прудкого лиса».

На відміну від решти будівель на цій вулиці, «Лис» був збудований не з дерева, а з каменю, тому Чжи відразу задумалися, звідки його тут узяли; може, вкрали, а може, заїзд цей древніший, ніж решта містечка?

Усередині було видно, що в будівлі затіяли ремонт. На риштуванні, що тяглося до відмежованого мотузками горища, стояло двоє робітників, а на все, що не вкривав натягнутий шмат ряднини й не витирала енергійна служниця, невпинно сипалася тирса.

— Ченче, сідайте тут, під накриттям, — покликала вона. — Поки що є лиш чай та грінки, але якщо трохи почекаєте, зробимо чао з куркою.

— Тоді чаю, а грінки — разом із чао, коли буде готове.

За столом навпроти Чжи сиділо двоє дівчат — настільки різних, що вони точно не могли бути господинею й служницею. Менша була вдягнена в легкий шовковий халат світло-блакитної барви. Волосся вибивалося із-під мідної шапочки й спадало на спину. Керамічну чашку вона тримала так святобливо, ніби там хлюпався священний еліксир. Сиділа ж ця дівчина рівнесенько, як залізна колона у Веї, — мов гидуючи торкатися чогось настільки простого, як спинка стільця.

Компаньйонка ж її, навпаки, через заткані за пазок поли простого конопляного халата виглядала готовою от-от вийти в поле працювати. Сиділа, закинувши взуті в сандалії босі ноги на розпірку стільця й поклавши лікоть на стіл, мочала грінку в чай і відкушувала від неї великі шматки.

Попри різкий контраст, обидві трималися невимушено, і Чжи зацікавлено спостерігали за ними краєм ока, поки чекали на своє замовлення.

— Можна пройти волячою стежкою до Ан-ті, а звідти вже баркою спуститися за течією, — промовила дівчина в конопляному халаті. — Я зовсім не проти трохи полежати й помилуватися краєвидами приріччя.

— Але ж, сестро, так вийде набагато довше — щонайменше шість днів. Скоріше буде пройти пішим

шляхом одразу на захід і не платити за переправу. Хіба ти сама ще вчора не казала, що треба берегти гроші?

— Щось ти, сестро, ошадливою стаєш, лише коли мова заходить про переправу. Кажу ж тобі, Хуань — річка величезна й повільна, як стара льоха, і на ній не буде звичних тобі штормів.

Дівчина в шовках відкрила рота, щоб відповісти, проте її перебив страшний гуркіт. Майже Блискуча стрепенулася, затріпотіла крильми й спурхнула на край ряднини, а Чжи обернулися й побачили, як їхній чай хлюпає на груди кремезному чолов'язі в шкіряному костюмі рудокопа. Гірник і сам був як та брила, тож тендітний зап'ясток служниці в його лапі виглядав, наче тоненька стеблинка квітки.

— Під ноги дивися — ти ж не в цирку! — струснувши дівчину, проревів він. — Розбігалася тут!

— Я ж перепросила, — заперечила служниця, намагаючись вирватися, але рудокоп не відпускав — знай трусив головою й сопів, як щомиті готовий напасти бугай.

— Хіба можна так із людьми? — прокричав він, і не встигла Майже Блискуча забити на сполох, як Чжи піднялися, усміхнулися і розставили руки.

— Оскільки то був наш чай, гадаємо, що в нас теж є усі підстави засмутитися, — сказали вони, наближа-

ючись. — Може, відпустите дівчину, щоб принесла нам обом чаю, а ми допоможемо вам почиститися?

Зблизька чоловік виявився ще більшим, але Чжи таки вгамували відрухове бажання відсторонитися. Чи не в кожному закутку імперії голена голова й пурпуровий халат одразу видавали ченця, а знати про те, що в Співучих Узгір'ях опікуються передовсім історією, а не вірою та благодійністю, було зовсім не обов'язково.

— Люба, може, принесете нам чорного копченого чаю? — приязно провадили вони, повернувшись до служниці й не звертаючи ані найменшої уваги на розлючений погляд гірника. — Щоб був добрий і гарячий. А ми тим часом поможемо цьому добродієві привести себе до ладу.

Чоловік відпустив наймичку, і Чжи вже були привітали себе з гарною роботою, аж раптом той різко штурхонув їх у груди. Чжи впали на стіл, гострий край якого боляче врізався в попереk.

— А ти, ченче, шакале смердючий, не лізь куди не просять, — проревів розпашілий чолов'яга, та тількино Чжи почали думати, як сильно пошилися в дурні, на ноги схопилася дівчина в блакитному халаті.

— Та як ви смієте? — скрикнула вона пронизливим, наче звук різка, голосом. — Як ви смієте піднімати руку на сердешну дівчину, яка просто спіткнулася? Як смієте чіпати святого ченця?